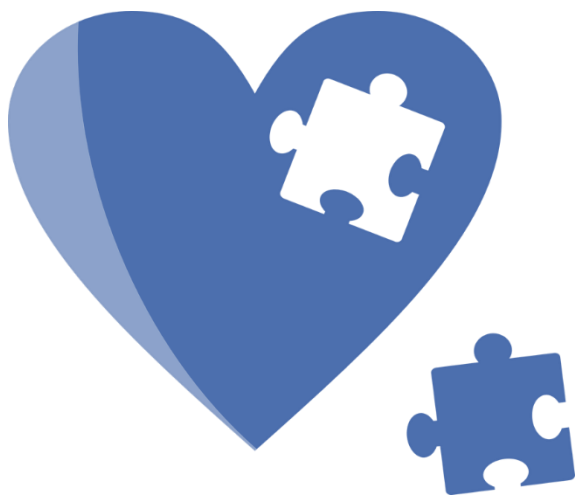

ЛЮБОВТА, КОЯТО БЯГА ОТ ЧОВЕШКИТЕ СЪРЦА

ПОЛИНА МОРОЗОВА, 11^а

Любов. Всеки от нас иска да обича и да бъде обичан, но за жалост често остават само думите. С времето тази дума се опошлява, дори се извратява. А най-тъжното е, че истинската любов е голяма рядкост. Заклеваме се в любов до старост и смърт, но се разделяме, уви, не само заради смъртта.

Дори фактът, че днес използваме една съща дума – *любов/обичам* – в много аспекти и сфери на живота, е показателен: езикът на любовта е обеднял. Някога древните гърци различавали „видове“ любов и имали дори различни думи за тях:

Сторге – любовта на семейството;

Филия – приятелската любов;

Ерос – романтичната любов;

Апаге – жертвената любов;

Платонична любов...

А в периода на християнството на практика се появява цяла свещена книга за любовта. Да, в едната ѝ част се казва „око за око, зъб за зъб“, в другата пък се говори за мъчения, но и в двете големият сюжет е любовта. А в Новия завет е казано, че човек трябва да се стреми да се извисява до любовта, да прости и на мъчителите си, колкото и да са жестоки. В тази цивилизация любовта е най-обсъжданата тема за поети, писатели, философи. И в нашето ежедневие думата *любов* и синонимната *обич* са нещо, което много често можем да прочетем или да чуем. Но любовта в днешното време е свързана с недоверие или пък още по зле, с невярата.

Дали хората могат да обичат истински? Могат. Но рядко се оценява, поне... аз така си мисля. Както казах, ние искаме да обичаме и да бъдем обичани,

но с времето и горчивият опит това се променя, не желаем да бъдем наранени и предпочитаме просто да бъдем обичани. Не сме Исус, просто човече сме. А днес самият човек е се е отчуждил от любовта, в духовен смисъл той е гнило същество, което в повечето случаи взема, но не дава. Да, човекът не е Исус и не всеки ще приеме ножовете в гърба и ще опрости онзи, дето ги е забил там. Много по-очаквано е да му се прииска и другият за изпита болка.

Днес любовта не просто „бяга от човешките сърца“, както тъжно констатира Герака, тя лети със скоростта на светлината, колкото може по-бързо и по-надалеч от света. Но това не е от днес. Всъщност откакто човечеството съществува, оттогава любовта и омразата вървят редом в историята му. Християнството, издигнало в култ евангелието за самия символ на любовта - Исус, е най-кървавата религия. И днес красивите филми приказки на Дисни са просто красива лъжа, която се опитва да прикрие грозната истина. Но не успява – грозната истина е и там – била е в миналото, затова все се оказва и в приказното „едно време...“ Съдбата на любовта решават родителите – как ще е по-добре, да кажем, за кралството. Или – съдбата на любовта решават вещиците – с кого ще бъде, дали ще е щастлива принцесата... Ако не са те, има ги злите мащехи, завистта и ревността... Под

какъвто и розов воал да е завита, грозната истина е налице в човешката история, в историите в изкуството...

Хората в нашето време мислят само за себе си, не говоря за малкото изключения. Хората не могат да прощават. Хората не се приемат. А щом не обичаш себе си, как ще можеш да обичаш някого? Кръвните връзки се разпадат – духът на братството умира. Днес винаги ще се намери поне един, който да размаха някоя догма, правилата от старата игра, клишета за държавите, за цвета на кожата, за религията, за сексуалната ориентация, клишета, които карат мозъка ми да ври. Расизъм, сексизъм и още букет „прекрасни“ неща в нашия свят, които НИКОГА няма да бъдат преборени. Най-жестоките същества в този свят сме ние, хората, а уж сме най-разумните.

Лично аз... може да прозвучи глупаво за мнозина, но аз сакрализирам любовта. За мен тя е нещо извисяващо, дъх, който кара душата и съзнанието ти да премине на *лов левел*. Проблемът: обкръжението. Колкото и да се опитваме да не се поддаваме на влиянието му, обкръжението си върши работата. То ме провокира непрекъснато да не вярвам в хората, да ги мразя с цялата си душа, която ми остана. Крещят за мир, но продължават хаоса, копаят все надолу – до червеите и бактериите. На насилието отвръщат с насилие, уж за добро, в името на справедливостта, а пробиват дъното на съда, в който е събран животът...

Но някои човешки същества ми дават тлееща надежда, че може би някой ден човечеството ще се събуди. Докато любовта напуска човешките сърца. Надежда.